

VAIRĀK LIECĪBU PAR JĒZU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ. 3:25–36, Jņ. 1:32–36, Dan. 7:18, Jņ. 6:51–71, Jņ. 5:36–38, Jņ. 7:37–53.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet, kad Es no zemes tikšu paaugstināts, Es visus vilkšu pie Sevis” (Jņ. 12:32).

Jēzus ir ne tikai izteicis pārsteidzošas lietas par Sevi vai to, kas Viņš ir vai kas Viņu ir sūtījis, vai arī no kurienes Viņš ir nācis. To, kas Viņš ir, Viņš arī parādīja ar brīnumiem un zīmēm. Kā daži atklāti liecināja par Jēzu: “Vai gan Kristus, kad Tas nāks, vairāk zīmes darīs, nekā šis ir darījis?” (Jņ. 7:31)

Viņš savus vārdus pamatoja ar darbiem, kas pierādīja Viņa vārdu patiesumu.

Bet, drāmai turpinoties, starp cilvēkiem sākās šķelšanās. Vīrieša dziedināšana pie Betzatas dīķa izraisīja dažu vadītāju dusmas. Diskusija Kapernaumā pēc 5000 cilvēku pabarošanas noveda pie tā, ka ļaužu pūļi Jēzu noraidīja. Lācara augšāmcelšanās dažos radīja ticību, bet citos naidīgumu, kas visbeidzot novedis pie Jēzus tiesāšanas un nāvēssoda.

Šīs nedēļas tēmā aplūkotas dažas personas, kas liecināja par Jēzu un apliecināja Viņu. Katrā no šiem gadījumiem atklāti daži aspekti, kas Jēzus patiesībā ir, un kopā tie veido dziļāku redzējumu par Jēzu, Mesiju.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 9. novembrī.

Dvēseles pazemība: Jānis Kristītājs atkal liecina

Otrajā tēmā tika aprakstīts, kā Jāņa Kristītāja liecība atveda pie Jēzus pirmos mācekļus – Andreju un Jāni, Pēteri, Filipu un Nātānaēlu. Varētu sagaidīt, ka Kristītājs, sniedzis liecību, nokāps no skatuves, taču viņš Jāņa evaņģēlijā parādās vairākas reizes.

Izlasi Jņ. 3:25–36. Kā Jānis Kristītājs salīdzina sevi ar Jēzu? _____

Izcēlās strīds starp Jāņa Kristītāja mācekļiem un vārdā nenosauktu ebreju par šķīstīšanos. Iespējams, jautājums bija par kristību efektivitāti (sal. ar Mk. 1:4, 5). Interesanti, kad mācekļi nāca pie Jāņa, bez šaubām, lai atrisinātu šo jautājumu, viņi pieminēja Jēzu, sakot: “Viņš kristī, un visi iet pie Viņa” (Jņ. 3:26). Nav grūti izlasīt starp rindām, ka viņi bija greizsirdīgi uz Jēzu – greizsirdīgi sava skolotāja dēļ un arī sevis dēļ.

Jānim būtu bijis viegli ļauties greizsirdībai, bet viņš to nedarīja, jo zināja, kāda ir viņa misija. Tā vietā viņš atgādināja saviem mācekļiem, ka viņš nekad nav apgalvojis, ka ir Kristus. Gluži pretēji: viņš nāca, lai norādītu uz Viņu, sagatavotu Viņam ceļu, būtu liecinieks par Viņu (Jņ. 1:6–8).

Izmantojot ilustrāciju par kāzām, viņš sevi sauc par līgavaiņa draugu, un līgavainis ir Jēzus. Līgava ir Dieva tauta (sal. ar Hoz. 2:16–23, Jes. 62:1–5). Tad vārdos, kas parāda Jāņa patieso diženumu, viņš saka: “Viņam vajag augt, bet man iet mazumā” (Jņ. 3:30).

Jņ. 3:31–36 turpina salīdzinājumu starp Jēzu un Jāni, parādot Mesijas pārākumu pār Viņa priekštecī. Tā kā Jāņa liecība ir vērsta uz Jēzu, atkal tiek uzsvērta liecības ideja. Tiem, kas saņem šo liecību un tic Jēzum, ir mūžīgā dzīvība. Tie, kas Viņu nepieņem, paliek zem Dieva dusmām. Dievs mīl pasauli un sūtīja Savu Dēlu izpirkt pasauli (Jņ. 3:16, 17). Bet tiem, kas atsakās no viņiem piedāvātās dāvanas, būs jāmaksā sods par saviem grēkiem – mūžīgā nāve.

Kā mēs varam mācīties pazemību gan Dieva, gan cilvēku priekšā? Ko mēs varam mācīties no Jāņa piemēra par dvēseles pazemību? _____

Jauna izpratne par Mesiju

Izlasi Jņ. 1:32–36. Ko Jānis Kristītājs šeit pasaka par Jēzu, ko cilvēki negaidīja no ilgi gaidītā Mesijas? _____

Ebreji gaidīja, ka nāks Mesija, kas atbrīvos viņus no Romas varas. Ilgi būdami apspiesībā, ebreji ticēja, ka Mesija ne tikai gāzīs Romu, bet arī padarīs tos par lielu un spēcīgu tautu. Taču Jāņa vārdus, nosaucot Jēzu par “Dieva Jēru”, tādējādi tiešā veidā norādot uz Viņa izpiršanas upuri, lielākā daļa cilvēku, iespējams, nebija pareizi sapratuši. Viņi, iespējams, nemaz nesaprata, par ko viņš runā.

Tādējādi Jānis ar savu evaņģēliju vēlējās mainīt viņu izpratni par Mesiju, lai viņi Jēzū varētu atpazīt pravietojumu piepildījumu attiecībā uz gaidāmo Kēniņu un to, ko Viņš darīs. Viņš nenāca kā politisks vai militārs vadītājs, bet gan lai upurētu Sevi par pasaules grēkiem. Tāds bija Viņa mērķis. Tikai pēc tam, kad viss būs pabeigts, nāks galīgā valstība (sk. Dan. 7:18).

“Kad kristību laikā Jānis uz Jēzu norādīja kā uz Dieva Jēru, Mesijas darbs tam atklājās jaunā gaismā. Pravieša domas pievērsās Jesajas vārdiem. ‘Viņš padevās (..) kā jērs, ko ved nokaušanai’ (Jes. 53:7).” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 136. lpp.)

Jānis Kristītājs Jņ. 1:31 saka: “Es Viņu nepazīnu.” Kā tad Jānis iepazīna Jēzu kā Mesiju? Atbilde ir tāda, ka Kungs, kurš sūtīja Jāni, viņam iepriekš bija teicis: “Uz ko tu redzēsi Garu nonākam kā balodi no debesīm un paliekam, tas ir Viņš, kas kristīs ar Svēto Garu. Un es esmu redzējis un liecinājis, ka Viņš ir Dieva Dēls” (Jņ. 1:33, 34). Citiem vārdiem, Dievs atklāja Jānim, ka Jēzus ir Mesija.

“[Kristus ir] Dieva spēks un Dieva gudrība” (1. Kor. 1:24). Atziņa, ka Jēzus ir Kristus, nāk no paša Dieva caur Viņa Gara pārliecinošo spēku. Šī tēma Jāņa evaņģēlijā parādās bieži. Glābšana nenāk no pasaulīgas filozofijas, zinātnes vai augstākās izglītības. Tā nāk tikai no Dieva un plūst uz sirdi, kas padeviesies ticībā un paklausībā Jēzum.

Kā mēs varētu zināt patiesību par Jēzu kā mūsu izpiršanas upuri, ja tā mums netiktu atklāta? Kāpēc tad ir tik svarīgi zināt Bībeli un to, ko tā māca par Jēzu? _____

Pieņemšana un noraidīšana

Otrajā tēmā tika aprakstīta 5000 cilvēku pabarošana, par ko lasām Jāņa evaņģēlija 6. nodaļā, taču tad mēs neapskatījām šī stāsta pēdējo sadaļu, ko pētīsim šeit.

Izlasi Jņ. 6:51–71. Ko Jēzus pateica tādu, ko cilvēkiem bija grūti pieņemt? _____

Uzreiz, kad Jēzus brīnumainā kārtā bija viņus pabarojis, cilvēki bija gatavi kronēt Viņu par ķēniņu (Jņ. 6:1–15). Taču vēlāk, sarunājoties ar viņiem Kapernaumas sinagogā, Viņš izskaidro brīnuma garīgo nozīmi, sakot: “Es esmu dzīvības maize” (Jņ. 6:35). Viņš sīkāk paskaidro, ka šī maize ir Viņa miesa, ko Viņš atdod par pasaules dzīvību (Jņ. 6:51).

Šie vārdi atvēra ļaužu acis uz to, ka Jēzus nebūs viņu šīs zemes ķēniņš. Viņš neiederejās rāmī, ko bija radījusi laicīgā domāšana. Viņi atteicās atgriezties, kas būtu mainījis viņu domāšanas veidu, lai atpazītu un pieņemtu Jēzu kā Mesiju. Šajā brīdī daudzi mācekļi Viņu pameta (Jņ. 6:66).

No cilvēciskā viedokļa Jēzum tas noteikti bija grūti. Pūļa atzinība priecē. Kurš gan nevēlas patikt? Taču tas, ka daudzi cilvēki atkāpjas un apšaubā tavus principus, dabiski, atņem drosmi. Redzot ļaužu pulku aizejam, Jēzus jautā Savam iekšējam lokam, divpadsmit mācekļiem, vai arī viņi vēlas doties prom.

Tajā brīdī Pēteris sniedz apbrīnojamu atzišanos – vēl vienu liecību par to, kas Jēzum pieder, gan arī kas Viņš ir. “Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi, un mēs esam ticējuši un atzinuši, ka Tu esi Dieva Svētais” (Jņ. 6:68, 69).

Mācekļi bija kopā ar Jēzu vairākus gadus, ceļoja kopā ar Viņu, pieredzēja Viņa brīnumus, klausījās Viņa svētrunas. Viņi no pieredzes zināja, ka nav neviena, kas būtu salīdzināms ar Viņu. Viņus pārņēma pārliecība, ka, lai cik neparastas arī būtu dažas situācijas, šis cilvēks ir Mesija – neatkarīgi no tā, cik ļoti viņi joprojām pārprata Viņa atnākšanas nodomu. Tikai pēc Viņa nāves un augšāmcelšanās viņi sāka saprast, kāpēc Jēzus vispār bija nācis.

Ko mēs varam mācīties no šī stāsta par to, ka vairākums parasti kļūdās? Kāpēc mums tas ir jāatceras, jo īpaši attiecībā uz mūsu ticības aspektiem, kas nešķiet saistoši pat lielākajai daļai kristiešu? _____

Tēva liecinieks

Jāņa evaņģēlijs sākas, runājot par Vārdu (“logos”) kā par Dievu; tas ir, Vārds bija kopā ar Dievu Tēvu (Jņ. 1:1). Kad Vārds kļuva miesa, Gars liecināja par Jēzu, nolaižoties uz Viņu kristībās (Jņ. 1:32–34). Bet Tēvs arī liecina par Jēzu Viņa zemes kalpošanas laikā.

Izlasi Jņ. 5:36–38. Ko Jēzus šeit saka par Tēvu? _____

Jēzus saista Tēvu ar darbiem un brīnumiem, ko Viņš bija darījis. Viņam ir pilnīgi skaidrs, ka Tēvs Viņu ir sūtījis un arī liecinājis par Viņu.

Izlasi Mt. 3:17, Mt. 17:5, Mk.1:11 un Lk. 3:22 (sk. arī 2. Pēt. 1:17, 18). Ko Tēvs saka par Jēzu? _____

Jēzus kristībās Tēvs un Gars pievienojās Dēlam, atzīmējot šo svarīgo notikumu – Jēzus kalpošanas sākumu. Tēvs paziņo, ka Jēzus ir Viņa mīlais Dēls, uz ko Viņam labs prāts. Taču izšķirošajā Kristus kalpošanas laikā Tēvs runā atkal, šoreiz, kā tas ir ierakstīts Jāņa evaņģēlijā.

Notikumi sasniedza kulmināciju kalpošanas pēdējās dienās. Reliģiskie vadītāji, nespējot Viņu apturēt (sk. Jņ. 12:19), vēlējās Viņa nāvi, tagad vairāk nekā jebkad agrāk. Milzīgs pūlis Viņam sekoja, it īpaši tāpēc, ka arvien vairāk cilvēku sāka sekot Jēzum, uzklausot to liecību, kuri bija redzējuši Lācara uzmodināšanu no miroņiem (Jņ. 12:17, 18). Pat grieķi, kas bija ieradušies uz svētkiem, gribēja redzēt Jēzu.

Šajā brīdī, atbildot uz Jēzus vārdiem Jņ. 12:28 (“Tēvs, pagodini Savu Vārdu!”), Tēvs atkal runā no debesīm: “Es Viņu esmu pagodinājis un atkal Viņu pagodināšu!” (Jņ. 12:28)

Kā mēs jau redzējām, Jēzus godības stunda ir krusts. Tādējādi Tēva liecība par Jēzu norāda uz lielo Dieva Jēra upuri par pasaules grēkiem. Tā ir Viņa zemes kalpošanas kulminācija. Ar Viņa nāvi mūsu labā ir samaksāts pilns sods par visiem mūsu grēkiem, un ticībā mums pašiem nav šis sods nekad nebūs jāpiedzīvo.

Pūļa liecība

“Beidzamajā, lielajā svētku dienā Jēzus uzstājās un sauca: ‘Ja kam slāpst, tas lai nāk pie Manis un dzer! Kas Man tic, kā rakstos sacīts, no viņa miesas plūdis dzīva ūdens straumes”
(Jņ. 7:37, 38).

Jānis vairākas reizes bija pierakstījis, kā Jēzus drosmīgi runāja par Sevi, par to, kas Viņš bija un ko Viņš bija nācis darīt.

Iepriekš citētās rindas no Jņ. 7:37, 38 ir vēl viens piemērs tam, ko Jēzus apgalvoja par Sevi un par to, ko Viņš darīs ar visiem, kas nāk pie Viņa. Tie bija arī pārsteidzoši apgalvojumi.

Kāda bija daudzu ebreju atsaucība, kad Jēzus runāja ar tiem, kas apmeklēja Lieveņa svētkus? Jņ. 7:37–53. _____

Daži teica, ka Viņš ir pravietis, kā Mozus jau sen bija paredzējis (sk. 5. Moz. 18:15–19). Citi domāja, ka Jēzus ir Kristus. Bet tas radīja strīdu par to, ka Mesija nevar būt no Galilejas, ka Viņam jānāk no Dāvida dzimtas un jāpiedzimst Betlēmē – kas bija patiesība par Jēzu (sal. ar Mt. 1., 2. nod.), lai gan šķiet, ka daudzi to nezināja!

Jēzus un Viņa vārdu daiļrunība mulsināja pat virsniekus, kam Viņš bija jāarestē. Farizeji atbildēja virsniekiem ar vēl vienu jautājumu. “Vai kāds no valdniekiem vai farizejiem ir Viņam ticējis?” (Jņ. 7:48) Šis farizeju jautājums deva Jānim iespēju atkal atvest Nikodēmu, kurš pēc tikšanās ar Jēzu centās pasargāt Jēzu no viņu mahinācijām. “Vai mūsu likums tiesā cilvēku, pirms tas viņu uzklausa un nezina, ko viņš dara?” (Jņ. 7:51)

Vai Nikodēms vispār pieņēma Jēzu par Mesiju? Lai gan šī aina to nepierāda, starp šo darbību un to, ko Viņš darīja pēc Jēzus nāves (sk. Jņ. 19:39, 40), Bībele sniedz pārlicinošus pierādījumus tam, ka Nikodēms patiešām bija sācis Viņam ticēt.

Un tā, atbilde uz viņu jautājumu bija: Jā, patiesībā viens no farizejiem tomēr ticēja Viņam.

Izlasī Jņ. 7:49. Ko vadītāji teica, kas parādīja viņu nicinājumu pret pūli, kas sekoja Jēzum? Kāda mums šeit varētu būt mācība? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļas “Krīze Galilejā” (383.–394. lpp), “Ārējā pagalmā” (621.–626. lpp.).

“Pie kā mēs iesim?” Israēla mācītāji bija formu un tradīciju kalpi. Farizeji un saduķeji nepārtraukti strīdējās. Atstāt Jēzu nozīmēja nokļūt pie neatlaidīgiem kulta un ceremoniju ievērotājiem, pie godkāriģiem ļaudīm, kas tiecās pēc savas slavas. Kopš mācekļi bija pieņēmuši Kristu, tie bija atraduši vairāk miera un prieka nekā visā savā iepriekšējā dzīvē. Kā viņi varētu atgriezties pie tiem, kas bija nicinājuši un vajājuši grēcinieku Draugu? Tie tik ilgi bija gaidījuši Mesiju. Tagad Viņš bija atnācis, un mācekļi nespēja aiziet no Viņa pie tiem, kas tikoja pēc Viņa dzīvības un vajāja arī pašus mācekļus.

‘Pie kā mēs iesim?’ Taču ne projām no Jēzus mācībām, no Viņa mīlestības un žēlastības uz neticības tumsu un pasaules ļaunumu. Kad Pestītāju atstāja daudzi Viņa brīnišķo darbu liecinieki, Pēteris izteica mācekļu ticību: ‘Tu esi Kristus.’ Jau pati doma vien, ka viņi varētu pazaudēt šo savas dvēseles enkuru, tos pildīja ar izbailēm un sāpēm. Palikt bez Pestītāja būtu tas pats, kas tumsā tikt mētātiem vētrainā jūrā.’ (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 393. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet sarežģīto jautājumu, kāpēc daži cilvēki, saņemot liecību par Jēzu kā Mesiju un kristietības patiesību, labprāt to pieņem, un kāpēc citi, saņemot tos pašus pierādījumus, to noraida?

2. Kura patiesība var būt svarīgāka par to, ka Jēzus Kristus nomira par mūsu grēkiem? Un kā mēs uzzinājām šo izšķirošo patiesību? Ar zinātnes, dabas likumiem, dabas teoloģijas, loģikas, saprāta palīdzību? Lai gan patiesībā šīs lietas var likt mums ticēt Dievam Radītājam, visa iesākumam, nekustīgam virzītājam, tomēr neviena no šīm disciplinām viena pati vai pat visas kopā nevarētu iemācīt mums vissvarīgāko patiesību, kas mums jāzina: Kristus nomira par mūsu grēkiem. Kā šim faktam – ka visas šīs disciplīnas nevarētu mums pastāstīt šo vienu jautājumu, kas mums patiešām būtu jāuzzina, – vajadzētu mācīt mums to, cik svarīgi ir padarīt Bībeli par mūsu galīgo un augstāko autoritāti ticības jautājumos?

3. Kāpēc tavas paša ticības dēļ var būt tik svarīgi atcerēties to, ko Dievs ir izdarījis tavā dzīvē?